

Imaórák

64.

Ti vagytok a föld sója...

2026. március

Az Isten küld, testvéreim, tinéktek,
Hogy sugarai eleven tüzet,
Amik arcáról a szívembe égtek,
Sugározzam csendesen szertesztét.
A testvéreknek, kik az éjben járnak,
Az Isten küldött szentjánosbogárnak.

Sík Sándor

Ajánlás:

Jézus bízik bennünk, feltételezi rólunk, hogy felismerve az Ő Életre vezető útját, majd követni fogjuk. Így tekint ránk, nem pillanatnyi állapotunkat nézi, hanem a bennünk szunnyadó lehetőséget. Mi hogy tekintünk önmagunkra, és vajon testvéreink hogyan látnak bennünket? Ha Krisztust életünk etalonjának tartjuk, akkor követésével mi is válhatunk környezetünk számára ízesítő sóvá, utat mutató fényé.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az Európai Unió egyik megálmodója, alapító atyja Robert Schuman mondta: ***Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz.*** Vagy 60 évvel ezelőtt, mikor a római szerződést aláírták, ezt még sok politikus elfogadta, komolyan is gondolta. Az egységesülő, tartós béke és a jólét célját kitűző társuló tagállamok ezen az úton elindulva, ma már egész másféle irányt vettek. Hatalmi klikkek, eltorzult ideológiák, politikai elnyomás a „demokrácia nevében”... Újpagányság, média agymosás, mainstream nyomulás, vadliberalizmus, terrorizmus, háború, stb.

Karl Rahner német jezsuita teológus pedig azt mondta: ***A jövő kereszténye vagy misztikus lesz, vagy egyáltalán nem fog létezni.*** Ez azt jelenti: *Az intézményes vagy kulturális kereszténység önmagában már nem elegendő a hit megőrzéséhez. A hit nemcsak tanítás, hanem élő találkozás Istennel, amely a lélek mélyén történik.*

Tapasztaljuk a szekularizáció hatását: a hívők száma folyamatosan csökken. De ez nem keseríthet el bennünket, ha komolyan vesszük Jézus szavait, amit a sóról és a fényről tanított! Egy kevés só is jelleget, ízt ad az ételnek, egy szál gyertya is irányt mutat a legsötétebb barlangban is...

Ez volna a mi feladatunk, hivatásunk!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2026.02.20. - 23:20

2026. március

Februári imaóránkra a Mindszenty iskola kis kápolnájában gyűltünk össze. A helyszín és a technika összehangolása után László atya bevezetőjével indult most is közös gondolkodásunk, miután kihelyezte az Oltáriszentséget. Mesterünket és az oltárt körbeülve kezdődött az est.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy. Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.

Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága. Bevallom őszintén, nekem ez az egyik kedvenc evangéliumi szakaszom. Kedvenc, mert olyan jól megfogalmazza kereszténységünknek a lényegét. Ugyanakkor talán az egyik legnehezebb része is az evangéliumnak, Jézus tanításának. Hiszen hogyan lehetünk a föld sója, hogyan lehetünk a világ világossága? Milyen nehéz – különösen is ma – sónak és világosságnak lenni! Pedig sótlan ez a föld, sötét ez a föld. Nekünk kell behinteni az evangélium örömhírével, és nekünk kell világítani mások számára! A mai imaóránkon erről gondolkodjunk, erről elmélkedjünk.

Máté evangéliumában, a hegyi beszédben, közvetlen a nyolc boldogság után olvashatjuk, mit is gondol Jézus a tanítványairól, milyen feladatot szán nekik:

„Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét vesztí, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák. Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni. S ha világot gyűjtanának, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!”

Ez az elvárás, biztatás a mindenkori keresztényeknek, Krisztus követőknek is szól, így nekünk is. Jézus azt szeretné, hogy a hozzá tartozókra ne csak Ő, hanem a világ is így tekintsen. Vajon megfelelünk ennek az elvárásnak? Ma erről fogunk egy kicsit gondolkodni, körülnézni: Mások mit gondolnak erről, – rólunk? Mi valóban só és fáklya vagyunk-e testvéreink szemében?

Először Korzenszky Richárd atya egyik tanításának részletét idézzük:

Kozrzenszky Rihárd: Ha a só ízt veszi...

Hirdetni az Isten Igéjét, a változatlan igazságot: az egyház profétái kötelezettsége. A keresztény híveknek és intézményeknek jelen kell lenniük a társadalomban, ha kell, akár kritikus hangon is megszólalva. Nem menekülhetünk el a helyről, ahová állítottak bennünket.

Nem panaszkodom, bár volna okom, jogom bőven, amikor körülnézek a világban. Csupán tényeket állapítok meg: boldogtalan emberek tömege hömpölyög az utcákon. Mintha nem lenne otthonuk. Eszembe jut a Kis herceg töprengése: (*Antoine De Saint-Exupéry*)

– De sürgős nekik – mondta a kis herceg. – Mit keresnek? – Azt maga a mozdonyvezető se tudja – mondta a váltóőr. Ellenkező irányból eldübörgött egy másik kivilágított gyorsvonat.

– Máris visszajöttek? – kérdezte a kis herceg.

– Ezek nem ugyanazok – mondta a váltóőr. – Ez egy ellenvonat.

– Nem érezték jól magukat ott, ahol voltak?

– Az ember sosem érzi jól magát ott, ahol éppen van – mondta a váltóőr. Pedig éppen ez a kihívás, ez a feladat. Hogy érezzük jól magunkat ott, ahol vagyunk.

Találjuk meg ott az értelmét az életünknek, ahová állítottak bennünket. Ne meneküljünk el mások elől. De ne meneküljünk el önmagunk elől se.

Jézus tanítványainak feladatot ad, amikor azt mondja: Ti vagytok a föld sója. (Mt 5,13–16) A só ízt ad az ételnek. Kellene, hogy legyenek emberek, akik ízt tudnak adni ennek az életnek. Ennek, amely sokszor és sokak számára keserű, íztelen. Hogy tovább játsszak a szavakkal, azt is mondhatnám, hogy ízléstelen.

Jó harminc éve már, hogy a nyilvános vagy burkolt egyház- és vallásüldözés Magyarországon megszűnt. Korábban, még a diktatúra idején, érdekes volt megfigyelni, hogyan próbálkoznak kis közösségek ízt adni közvetlen környezetüknek. Reményből és hitből éltek. S elkötelezetten vállalták a szolgálatot, ott, ahol éppen lehetőség nyílt rá.

Miután megszűnt a hatalom szorítása, szabadon megélhette mindenki vallásos meggyőződését. Nem kellett titokban szervezkedni. Voltak évek, amikor nem kevesen úgy gondolták, hogy vallásosnak lenni még a társadalmi érvényesüléshez is hozzásegít. Aztán lelohadt a lendület. Gazdasági csodára vártak az emberek, ami nem következett be úgy, ahogyan remélték. De a szabadság továbbra is megmaradt: vallásos meggyőződéséért senkit nem csuktak börtönbe.

Közben itt is, ott is egyre erősödtek a kritikus hangok az egyházakkal szemben. Valamit vártak tőlük: amolyan csodadoktor szerepét szánták nekik sokan.

A társadalom betegségeit nem szüntette meg a szabadság. A nyilvánosság előtt a keresztények egyre inkább az intézményes egyház képviselőiként jelentek meg. Az egyházak pedig intézményfenntartókká váltak, ami nem kis gondot jelentett és jelent ma is. Sokan vannak, akik nem veszik észre, hogy az egyházi intézmények olyan feladatokat látnak el, amelyek a társadalom számára hasznosak, fontosak. De mintha háttérbe szorulna az egyházi közösségek, a keresztény hívők jelenléte a társadalomban, amelyben a feladat, hogy ízt adjanak ennek a világnak. Úgy is, hogy határozottan szóljanak, kritikus hangon.

Ti vagytok a föld sója! De ha a só ízét veszti, vajon mivel fognak ízesíteni?

Szociológusok már évtizedekkel ezelőtt megállapították, hogy az úgynevezett „népegyház” már nem létezik. Átalakult a világ. Az intézményes egyház jelen van, de valamiért nem elég erős a hangja. Hirdetni Isten Igéjét, a változatlan, parlamenti szavazásoktól és pártoktól független igazságot: hivatása, prófétai kötelezettsége az egyháznak. Kötelessége az intézménynek, kötelességük a magukat kereszténynek valló híveknek egyaránt...

Igen, az intézményesült egyház nem mindig tudja ezt a mentalitást elég jól, vonzóan képviselni, a népegyház, a nagyobb tömegek vallásgyakorlata pedig nagyon elgyengült. Nem véletlen kezdte a szinodalitás folyamatát Ferenc pápa, vagyis hogy közelítsük a dolgot az egyén, a kisközösségek oldaláról. Igen, mert az egyház mi vagyunk, még konkrétan én, vagyis mindnyájan, egyenként – persze, Krisztusban összekapcsolódva! Az idézett evangéliumi részlet ezt hangsúlyozza: mindannyiunk küldetése az örömhír olyan megélése úgy, hogy miattunk Isten dicsőítsék, ne pedig elforduljanak Tőle!

Az eddigieket fejtí ki tovább Ravasz László református püspök is. Előre kiemelem, hangsúlyozom azon gondolatot, hogy Jézus jelen idejű kijelentést tesz: nem lesztek, hanem vagytok – só/fény:

Mit mond Jézus a tanítványairól?

Ravasz László „Ti vagytok a föld sója.” (Máté 5,13–16)

– 1. Mi vagyunk: a föld sója, világító lámpásként a világ világossága és a hegyen épített város.

– 2. Jézus Krisztus szava teremtő és újjáteremtő szó. „Ti vagytok...” – mondja Jézus. Nem a magunk erejéből leszünk áldássá mások életében. Az Úr jelenléte, követése, áldása, újjászülő kegyelme tesz bennünket ilyenekké. Éppen ezért, Jézus nem jövő időben fogalmaz, hanem jelen időben. Nem arról van szó, hogy egyszer majd ilyenekké leszünk, hanem már azok vagyunk. Micsoda kegyelem, méltóság, bizalom...

– 3. A só izesít, tartósít, tisztít és gyógyít. A lámpás világít a sötétben, utat mutat. A hegyen épült város messziről látható, biztos pont, mint amilyen Jeruzsálem volt, meg a templom hegye: láthatóan hirdette az élő Isten krisztusi szeretetét, az élet és az örök élet ajándékozóját.

– 4. Valójában Jézus Krisztus a soha meg nem ízetlenülő só; Ő az örök világosság; Ő a hegyen épített, mennyei város. Mi annyiban lehetünk ilyenekké, amennyiben Őt hirdetjük, Őt szolgáljuk, Őt követjük, Őbenne élünk, Ő formálódik ki bennünk és általunk. Így bármi szépet és jót teszünk, nem minket dicsérnek, hanem dicsőítik a mennyei Atyánkat (16). A só a legfontosabb az ételben, de soha nem szerepel az étlapon. Nem látványosan szolgálni! Mi azért vagyunk megízetlenült só, elrejtett lámpás, és önmagát reklámozó város; mert mi minden módon látszani akarunk; mert Krisztust emlegetve is mi akarunk látszani. Ha így maradunk, kidobnak, elfűjnek, lebontanak...

A só eloszlik, átjár, izesít, megóv a romlástól. Óvni a világot a romlástól, átjárni az életet, mint kovász a tésztát, só az ételt: ez a mi szolgálatunk.

Isten a fény. Ez a fény Jézus Krisztus arcán ragyogott fel, és azok arcán, akik Őrá tekintenek. Amikor a napba tekintünk, fénylik az arcunk, de a fény nem a miénk; úgy kaptuk azt. A fény világosságot, reménységet, örömet, utat és célt sugároz. A mi feladatunk, áldott kiváltság, hogy sugározzuk Isten Igéjét, üzenetét, evangéliumát. Jaj, ha véka alá rejtjük, ha megtartjuk magunknak, ha szégyelljük, ha nem vállaljuk fel, vagy meghamisítjuk a ránk bízott üzenetet.

A hegyen épített város nemcsak látszik, útba igazít, hanem hirdeti azt is, hogy Isten népe nem magányos szemlélődője hitének, hanem egy gyülekezet tagja, egy közösség része. A város viharban, vészben, ellenség dúlásában, éhínségben, tűzvészben, özönvízben is megáll; amíg csak lehet. A város pusztá léte bizonyágtétel. Itt állok, másként nem tehetek. Csak akkor alkalmazkodom, ha földig lerontanak. De Isten örökké megőriz!

Azt már látjuk, hogyan kellene, – meg azt is, hogy ettől milyen távol vagyunk időnként. Imádkozunk azért, hogy hitünkben, önbizalmunkban erősödjünk.

Uram, életemben oly sok az árnyék, de Te azt akarod, hogy fény legyek. Bennem még oly sok a homály, de Te azt akarod, hogy testvéreimnek világítsak. Magamat is alig vonszolom, de Te azt akarod, hogy testvéreimet hozzád vezessem, Hozzád vonzzam. Oly üres és íztelen vagyok Uram, de Te azt akarod, hogy a só legyek. Uram, Te légy életem fénye, világossága, íze, jó illata! Engedd, ha velem találkozhatnak az emberek, Rád találjanak! Ámen.

Folytassuk az ima gondolatát Mécs László vágyakozásával:

Mécs László: Fényt hagyni magunk után!

Az élet örök búcsúzás.
Ó bár csak tudnánk távozáskor
fényt hagyni, mint a Messiás,
belészeretni az szívekbe,
apostolokba, mártírokba ,
hogy átadják a századoknak,
a századok az ezredeknek!
Fényt hagyni, mint a Messiás!

Vagy legalább, mint az anyák,
kik egyre jobban megragyognak,
minél sötétebb lesz az éj,
és minél jobban porlanak
a bánat-barna hant alatt.
Fényt hagyni, mint a jó anyák.

Vagy legalább is, mint a Nyár,
amely almákba és diókba
szerette édes álmait,
és édességével világít
a hosszú, hosszú tél alatt.
Fényt hagyni, mint a drága Nyár.

Vagy legalább is, mint a Nap,
melyet elnyelt az alkonyat,
de a legbúsabb éjben is
világít még a gyöngyvirágban,
a liliomban, mécsvirágban.
Az életünk olyan tűnékeny.
Ó szent fényt hagyni volna jó!

(Fehéren és kéken, 1937)

Az evangélium azt jelenti: örömhír. Mi ennek lennénk a hordozói, tanúi. De ezt nem lehet, nem szabad örömtelenül végezni. Pl. savanyú arccal, erőlködve, unottan, szomorúan, sajnálatva magunkat, vagy lesajnálva másokat. Nem lehet látható önteltséggel, felsőbbrendűséggel. Inkább alázattal, derűvel, optimizmussal, sugárzó hittel. Mécs László egy negatív példát hoz, lehet, hogy már többen találkoztunk ilyen esettel. Ne adj' Isten, mi magunk voltunk ilyenek?

Mécs László: Két orralógató aszkéta

*Mottó Szalézi Szent Ferenctől „Ha egy szent szomorú volna,
az nagyon szomorú szent volna.”*

Jön hozzám két böjt-arcú szerzetes.
szemük nem lángol, szívük nem repes.

Köszönnek. Ülnek mint a fagyoszentek.
Önkéntelenül is nagyot tüsszentek.

A nagy szentségtől fejük félrebillen.
Csupa kimerítés, csontos arcú illem.

Egyik fej jobbra billen, másik balra.
Titokban róluk felnézek a falra,

és lopva a rózsát-esőző, boldog
Kis szent Terézkével összemoszolygok

s a madarakkal társalgó Ferencsel,
kinek, ha füttyent, száz madárka tercel,

és Szent Fülöppel, ki Rómában régen
a kispapokkal labdázott a réten,

bár pap volt és nagy álmú férfi,
s roppant kacagott, míg hátán bőrlabda koppant!

E szentektől, ha arcuk Napja föltűnt,
télen virágot kezdett nyitni Földünk.

– Ezek meg ülnek mint a fagyoszentek.
Elkomorodnak, amikor füttyentek.

Mikor kínálok őket régi borral,
megmerevednek bűn-szaglászó orral.

S midőn pajzán, ártatlan viccet mondok,
csak sajnálkozva néznek, mint bolondot.

Gyermekkoromban volt egy vén papunk,
nem volt bíz ő se Holdunk, sem Napunk,
mosolytalan volt, szíve jég-dalú:
deres lett tőle az egész falu.

Én nem mondom, hogy nála jobb vagyok tán,
de hogyha végigballagok az utcán:

minden gyerek-szem rámnevet,
s vidám szívükből bimbót bont egy tulipán.

E vén pap jár most tréfakész eszemben,
míg üldögélünk itt egymással szemben.

Ők nem beszélnek, s lassan-lassan én se.
Muskátlimnak megfagy a nevetése,

s míg sablon-mondókámat hadarom:
reszketni kezd mindhárom madaram.

De hirtelen kedvemnek lángja támad:
előveszem víg varázsfurulyámat, s megfújom!

Hát két bú-rozsdás vendégem ugrál,
mint hogyha bukdácsolna jégen,

és táncol, táncol, illeg és viháncol,
míg mindkettő kitáncol a szobámból.

A muskátlim piros kacajjal harsog,
s három madaram fújni kezd egy marsot!

Imádkozzunk, hogy mi ne ilyen böjt-arcú, farizeus képű és mentalitású emberként, antireklámként akarjunk az örömhír szolgálatába állni! Így nagyböjt elején mindenképp fontos ezt tudatosítanunk magunkban:

Drága Jézus! Segíts, hogy fényed hordozói lehessünk, bármerre visz utunk. Töltsd el szívünket életadó Lelkeddel, itass át és végy birtokba minket oly teljességgel, hogy életünk már csak a Te kisugárzásod legyen. Ragyogj át rajtunk, és úgy élj bennünk, hogy mindenki, akivel találkozunk, a Te jelenlétedet érezze meg általunk. Többé már ne minket lássanak, hanem egyedül Téged, Jézus. Maradj velünk, s akkor úgy ragyoghatunk, ahogyan Te ragyogsz, s világossággá válhatunk mások és egymás számára is. Ámen.

A következőkben néhány buzdítást idézzünk meg, amivel biztatjuk magunkat, hogy érdemes sónak és fénynek lenni, mert ez nemcsak másokra, de önmagunkra is jó hatással lehet:

Szabó Lőrinc: Biztató a tavaszban

Töröld könnyed, gyúrd le fájdalmadat,
te nem azért vagy, hogy odaragadj
ügyhöz, multhoz, amely nem a tiéd,
és dac poshasszon és keserűség.
Kaptál ütleget, kaptál eleget
(légy keresztyén s mondd: érdemeltek,
s könnyülsz tőle!)... Most ne vélt igazad
emlegesd, s ne a hibát, a zavart
(az is benned volt!): nézd a rétet, a
nagy fényt, a Feltámadást!... Tavasza
jött újra a földednek: nézd, a nép
dolgozik, szépül város és vidék:
nem árt, hogy eltűnt sok gőg, régi copf,
s jobb lesz a jó, ha te is akarod,
ha igazán:... másét és magadét,
úgy gyógyítod ama ezer sebét,
ha az csordítja megnyugvó szived,
ami sosem elég, a Szeretet!

Jézus jelen idejű kijelentése, vagyis, hogy nem lesztek, hanem vagytok – a megelőlegezett bizalmát, megelőlegezett szeretetét bizonyítja. Só és fény létünkkel ezt kell továbbadnunk testvéreink felé:

Sík Sándor: Fáklya

Ülök az országúton, az árva útfelen,
Fáklyát lobogtat jobbkezem,
És mindeneknek, akik általmennek,
Szólok csendesen:

Testvéreim, megálljatok és üljetek le mellém.
Mert íme, mondom néktek:
Erre fog jönni, akit ti kerestek,
Erre fog jönni, akire
Oly igen nagyon nagy a ti szükségtek.
Engemet ő küld a vak idegenbe,
Hol szél sóhajt és úttalanok járnak,
És ő adta a fáklyát a kezembe,
És fényét ő gyújtotta meg,
Hogy mindnyájakat, kiknek hajában harmat didereg,
És arcán reszkető, fázó cseppek verődnek:
A fáklya köré ide gyűjtselek,
Mert itt egy kicsi körben száraz van és meleg.
Jertek, üljünk le békén s várjuk a mi időnket,
Míg eljön, akit várnak mindenek.
S aki elküldött fáklyafénynek lennem,
Imádkozom, hogy adja:
Amíg el nem jön az ígéret napja,
Füstöt ne vessen és el ne aludjon
S meg ne hűljön az élő fáklya bennem.

Énekeljünk is ezzel a gondolattal:

**||: Ne féltsd a gyertyád, ha fúj a szél,
tudod, hogy számít rád, ki mindig él! :||**
*Ne félj, ha szólni néha nem mersz, hogy elmondanád.
Ne félj, mert van, ki észrevesz minden lobbanást.
Ne félj, ha nem mozdul még kezed, ahogy akarod.
Ne félj, még semmi el nem vészett, ha értünk adod.
Ne félj, ha tudod, hogy van ember, ki tőled vár.
Ne félj, hisz előtted a tenger, hát indulj már!*
**||: És el nem feledd, csak az lesz ember, ki maga helyett
másokért mer! :||**

Hitünk ajándék, amit testvéreinken keresztül kapunk. Az alapozás a családban történik, azután az óvodában, iskolában, közösségekben – az előző generációk által. Érdemes néha tudatosítanunk magunkban, hogy számunkra kik is voltak a só és a fény hordozói, megmutatói, akiket tudatosan, vagy éppen öntudatlanul is követtünk, követünk.

Benjámín László: Emléknél többek

Mind többet gondolok hajdani mestereimre,
az elcsöndesedett férfiakra, kik ifjúságom fölé magasodnak
megviselten és méltóságosan, akár a százados fák.
Nem hősök, nem vértanúk, nem vezérek,
egyszerű lelkek voltak, a szegények uniformisát viselők,
mesterségek fogásainak, anyagok természetének ismerői,
dolgoztak, amíg éltek és meghaltak észrevétlenül,
alakjukat kövek, nevüket énekek nem őrzik.
Nem kell behúnynom a szemem látásukért,
legendák és nosztalgiák homályából kiválnak.
Szavaimban, gesztusaimban néha föl ismerem őket.
Ültem velük a bőkezű szegénység asztalánál,
fölém hajolva igazgatták szerszámokkal ismerkedő kezem,
oltalmukban s oldalukon útban a felnőtség felé
kinyílt előttem életük, ahogy ajtajuk is kinyílt.
Szerettem őket jellemükért, egyenes, pontos szavaikért;
ügyességüket a munkában, állhatatosságukat a harcban
született ellenségeik is tisztelni kényszerültek.
A sivatagos külvárosban, a barátságtalan üzemekben,
a háború gyalázatában, lét és nemlét határvidékein
az emberség bennük testesült meg, naponta megküzdöttek érte,
s kivették részüket a fájdalomtól és az örömből.
Nem ismerték a hűtlenséget, az önfeladást, a tanácstalan
hányódást kocsmasztalok és festett csillagok között,
sem a magány kibírhatatlan szégyenét.
Vallották megvertségükben is, vallották egész életükkel:
mindig talál tennivalót s a dologra társat az igaz ember.
Figyelmes tekintetük követ a halál árkein túlról is,
szemükkel nézem dolgaimat, velük mérem magam
s velük a változó világot. Emléknél többek ők.
Egyre sűrűbben gondolok rájuk, s újra meg újra föl ismerem őket
az énekekből kifelejtett országban, igaz emberekben,
akik a végső kérdésekre egész életükkel felelnek.

Sokszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy bátran meg kell vallanunk a hitünket, tanúságot kell tennünk keresztény értékrendünk mellett, végső soron Krisztus mellett. A pedagógus pálya kifejezetten erről kell, hogy szóljon, különösen is a katolikus iskoláinkban. De egy-egy beszélgetés máskor, máshol is teremthet ilyen szituációt.

Sík Sándor: Virrasszatok!

A Szegedi Fiataloknak

Fiatalok,
Kikkel a tea józan illatában,
A tiszta munka testvér mámorában
Most összehajolok,
Mint bor fölött és honfibú alatt
Másszori magyarok!
Barátaim,
Setét az égbolt, jégmorcos tetőjén
Még vendégképp sem villan a verőfény.
Ily nap ki járna kinn!
A kutya-macska is ma összebú
Szélvédte vackain.

Hát hogyne mink,
Kikben a szépség boldog némasága
És az igazság zendülő vágya
Közös ritmusra ring,
S kiknek egy tűzből lobbannak elő
Virrasztó lángjaink.

Virrasszatok!
Ha barlang lesz is és ha katakomba
A fészek, ahol megbújtok szorongva,
S a cirkusz-állatok
Bögése rontja is ma semmivé
Szép álmatok.

Az álmokat,
Miket megélni boldog rendeléstek
S miket - bár vétót mondjon rá a végzet,
És vért a szolgahad -
Akinek Isten megnyilatkozott,
Míg él, meg nem tagad.

Elmondanám
Hisz a féltéstől a szívem kicsordul:
Ne féljete a lélekhagyta kortul,
Amelynek piacán
A bölcsét túlrikoltja a vasas
Bárgyú pretórián.

Elmondanám,
Érzem a kort, melynek bírái lesztek,
Látom, látom az újszülött keresztet
Egy templom homlokán
Felfényleni az elzörömbölő
Szennyes vihar után.

Egy templomén,
Melyben ti lesztek a pillér, az oszlop,
Kik nem görnyedtek és nem ingadoztok
Bálványok küszöbén.
Már hallom a búcsúsok énekét! -
De még sem mondom én.

Hallgatni jobb.
Hiszen akármi szépet mondanék is,
Tudjátok, mondatlan maradna mégis
A fő, a legnagyobb,
A szent, ami most összevillanó
Szemünkön felragyog.

Úgy gondolom, jelenleg is ilyen virrasztásra sarkalló idöket élünk. Vak gyűlölet és ostoba irigység foglya sok testvérünk, saját jól felfogott érdeküknél is erősebb ez a mentalitás, hozzáállás. Tapasztaljuk is, hogy a kereszténység a legüldözöttebb vallás jelenleg a világban. Sajnos, hazánkban is van erre törekvés – verbális és gazdasági ellehetetlenítés módszereivel, egyének és egyes politikai csoportosulások részéről. Sokan a józan ész is számúzték – mind egyéni, mind társadalmi szinten. Szelidségünk, határozottságunk, kiállásunk valóban só és fény lehet ebben a zürzavaros, békétlen világban.

Énekünkkel kérjük a segítséget ehhez a belső tűzhez Mesterünktől, akitől azután mára el is köszönünk:

Hortobágyi Tibor: Fiatalok, ti vagytok a föld sója!

Jó pár évvel ezelőtt részt vettem egy egyházmegyei ifjúsági találkozón, ahol a nyitó szentmise után kaptunk egy kis ajándékot az atyáktól. Egy pici zacskóban só, illetve egy méceszt. Ezekre pedig azt írták, hogy „Ti vagytok a föld sója” (Mt 5,13), valamint „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14). Ez az üzenet akkor nagyon elgondolkodtatott, a húszas éveim elején. Bár előttünk áll még az élet, ebben a korban kezd kialakulni hivatásunk, sok helyről pedig azt kapjuk, hogy élvezzük ki az életet. De vajon Isten is az utóbbit kéri tőlünk? Megnyugtatók mindenkit, hogy valószínűleg igen, csak kicsit más szemüvegen keresztül, mint ahogy azt a világ sugallja felénk. *Isten nem azt mondja, hogy ne bulizz, ne szórakozz a barátaiddal, vagy ne érezd jól magad!*

Ez a szentírási rész viszont azt sugallja nekünk, hogy mindezt tegyük felelősséggel. Ugyanis mindannyiunk számára küldetést szán Isten. Legyünk fiatalok vagy régebb óta fiatalok. Hiszen ez mindnyájunknak szól, akik felelősségteljes keresztényként szeretnénk élni.

Így a fiatalok világnapján viszont fontosnak tartom felhívni a minden húszas éveiben járó vagy még ennél is fiatalabb korosztály figyelmét, hogy bár élvezzétek ki ezeket az éveket, de gondoljatok arra is, hogy mivel tudjátok segíteni környezeteteket, a társadalmat, kortársaitokat. Ti vagytok azok, akik legjobban meg tudjátok szólítani a korosztályotokat, ha példaértékűen éltek, buliztok, szórakoztok. Olyan jó látni, olvasni, amikor azt mondják az idősebbek, hogy „de rendesek a mai fiatalok”. Tudom, sokszor ennek ellenkezőjét halljuk/halljátok. Mégis, az lehet a cél, hogy az előbbi megszólalásból legyen több.

Gondolj arra, hogy Isten hív téged is valamilyen hivatásra és azt mondja neked, „Ti vagytok a föld sója!” Kívánom, hogy találj meg a helyed a világban és építsük együtt Isten országát már földi létünk során!

Blog bejegyzés, 2020. fiatalok napja kapcsán

Utolsó mai buzdításunk egy ének legyen:

*Tudd, van egy gyertya a szívünkben, van kié lobban, van kié nem.
De él az Isten, ki lángra gyújthat,
és meggyógyíthat, ha Benne élsz.*

Refr:

*Hát hordozd a gyertyát, lángoljon benned, annyian várják, oly sok szív fáj.
Törd át az éjjelt, hadd lássák fényed, tartsd a gyertyát, mert szükség van rá.
Óvd a lángját, mert szükség van rá.*

*Eltévedt testvér, látod, hogy nem megy, ahol kerested, nem égett láng.
Bezsáptak téged, de ne add fel, kérlek!
Elszunnyadt gyertyád szikrára vár.*

Refr:

*Istenben bízva a holnap hív ma, nézzünk fel együtt most az ég felé.
Imában kérve, Jézus nevében,
győzzük le végre az éjszakát!*

Refr:

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsérettessék a Jézus Krisztus!

Gyökössy Endre: A Boldogmondások margójára

Mt 5,1-12 versekhez

- Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.
- Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.
- Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.
- Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.
- Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.
- Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.
- Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.
- Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.
- Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.
- Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.
- Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlenek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.
- Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.
- Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.
- Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.
- Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.
- Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

Mt 5,13

Mentes Mihály: Te vagy a Mester

Áldott ezerszer ki csokorba gyűjti
A jó Istennek meleg mosolyát,
Belopja gyötrött, elfáradt szívekbe,
S meghint vele száz szűk szegény szobát.
Mert nincsen áldás csak az Úr kezében,
És nincsen áldás csak az Ő szíve:
S ki hozzá viszi a szenvedő embert,
Annál áldottabb nincsen senki se.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.epap.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda